

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-558-7-53>**FRAUD UNDER AUSTRIAN LAW****ШАХРАЙСТВО ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ АВСТРІЇ****Kulyk A.V.**

*Postgraduate Student at the
Department of Criminal Law,
National University
"Odesa Law Academy"
Odessa, Ukraine*

Кулик А.В.

*аспірантка кафедри
кримінального права,
Національний університет
«Одеська юридична академія»
м. Одеса, Україна*

Австрійські дослідники вважають шахрайство майновим кримінальним правопорушенням, спрямованим проти власності особи в цілому, будь-яка частина якого може бути піддана посяганням, включаючи, наприклад, права власності. Шахрайство в кримінальному праві Австрії полягає не тільки в придбанні тілесної речі шляхом обману, але і в вилученні будь-якої іншої неправомірної грошової вигоди на користь винного або іншої особи, навіть якщо воно не має земного характеру.

Розглядаючи розділи Спеціальної частини КК Австрії, які містять склади майнових кримінальних правопорушень, слід мати на увазі, що Спеціальна частина КК Австрія характеризується іншою системою правопорушень типу, що розглядається, ніж, наприклад, КК України. Одна глава кримінальних правопорушень проти власності. Специфіка австрійського кримінального права в регулюванні розглядуваного правового інституту полягає в тому, що доктрина і законодавець Австрії структурують кримінальні діяння, що розглядаються, на дві групи: 1) кримінально протиправні діяння проти власності та індивідуальні майнові вигоди (цінності) і 2) майнові кримінально протиправні діяння, спрямовані проти власності особи взагалі [1].

Згідно з австрійським кримінальним законодавством, шахрайство – це майнове кримінальне правопорушення, у якому правопорушник, діючи з метою незаконного збагачення, встановлюючи завідомо неправдиві факти або приховуючи певні факти, навмисно вводить жертву в оману, тим самим завдаючи шкоди майну – жертві або третій особі – і матеріальної шкоди. Кримінальні правопорушення, пов'язані з шахрайством, включені до групи майнових кримінально караних діянь та вказані в статтях 146-148 Кримінального кодексу Австрії [2].

Розглянемо положення цих норм:

– § 146. Шахрайство. Будь-яка особа, яка з наміром незаконного збагачення себе або третьої особи шляхом поведінки потерпілого шляхом фактичного обману схиляє його до вчинення будь-якого діяння, потурання чи бездіяльності і тим самим завдає шкоди майну потерпілого або іншої особи, карається позбавленням волі на строк до шести місяців або грошовим штрафом до 360 діб.

– §. Серйозне шахрайство. (1) Хто вчиняє шахрайство з використанням для обману 1. фальшивих або підроблених документів, інших подібних засобів доказування або неправильного вимірювального приладу, 2. неправильно розміщує знаки, що позначають межу або рівень води, переміщує їх, видаляє або робить впізнаваними, видає себе за посадову особу, карається позбавленням волі на строк до трьох років.

– § 148. Шахрайство, вчинене у вигляді риболовлі. Той, хто вчиняє шахрайство у формі злочинної діяльності, карається позбавленням волі на строк від шести місяців до п'яти років; ті, хто вчиняє серйозне шахрайство з наміром отримати безперервний і безперервний дохід шляхом повторних злочинних дій, караються позбавленням волі на строк від одного до десяти років [3].

Таким чином, статті 146-148 Кримінального кодексу описують шахрайство як отримання грошової вигоди шляхом введення інших в оману, наприклад, шляхом встановлення завідомо неправдивих фактів. Опис зрозумілий, але шахрайські дії мають різні форми. Шахраї часто використовують різні життєві ситуації, в яких може перебувати жертва, користуючись своїм невіглаством або жадібністю: це може бути дзвінок у двері, лист, телефонний дзвінок або електронна пошта. Є багато варіантів, часто вони відомі – що стосується Інтернету, це можуть бути нібито «free» пропозиції, фішингові електронні листи, фальшиві обіцянки виграти або не надсилати замовлені товари. Небезпека чекає потерпілого в соціальних мережах, при покупці онлайн, на інтернет-сайтах або навіть в поштовій скриньці. Найчастіше злочинці досягають результату, коли недосвідченості жертви додається дитячість.

Виходячи із практики та повідомлень правоохоронних органів, найпоширеніші випадки шахрайства в Австрії на даний момент: отримання (комп'ютерних) даних – будь-який метод соціальної інженерії, метою якого є надання правопорушнику будь-якої інформації про потерпілого; шахрайство при замовленні товарів і послуг, шахрайство при наданні послуг, шахрайські операції з чеками, шахрайство для отримання передоплати, шахрайство з обліковим записом, обіцянка виграшу, шахрайство в інкасації, обман на сайтах знайомств, оренда шахрайство, шахрайство уявних онуків або племінників, шахрайство при зміні або обміні грошей, електронна пошта

екстреної допомоги, шахрайство при відкритті рахунку, отриманні кредиту або лізингу та фінансовий агент або «mule».

Література:

1. Tarrant, Stella. "Building bridges in Australian criminal law: codification and the common law" (PDF). Monash University Law Review. https://www.monash.edu/__data/assets/pdf_file/0016/140281/vol-39-3-tarrant.pdf
2. Кримінальний кодекс Австрії. URL: <https://www.wipo.int/wipolex/ru/legislation/details/149>
3. Sójka-Zielinska K. Historia prawa. Wyd. 12. Warszawa: Lexis Nexis, 2008. 405 s.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-558-7-54>

PECULIARITIES OF INFORMATION ACTIVITIES IN THE CONTEXT OF THE FUNCTIONING OF THE MINISTRY OF JUSTICE OF UKRAINE

ОСОБЛИВОСТІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В КОНТЕКСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МІНІСТЕРСТВА ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Tsybulin T. H.
PhD in Law

Т.Г. Цибулін
кандидат юридичних наук

Інформаційна діяльність в контексті соціальної реальності має низку особливостей, які дозволяють розкрити її значення для функціонування органів публічного управління. Розглянемо більш детально деякі із них: 1) убиквітарність; 2) динамічність та оперативність; 3) комунікативна природа.

Першою особливістю інформаційної діяльності як соціального явища є її убиквітарність – це всеосяжне поширення інформації та її використання в різноманітних сферах, коли інформаційні потоки набувають статусу глобальної мережевої системи, що інтегрує різноманітні комунікативні простори від індивідуальних взаємодій до масштабних суспільних процесів. О. Соснін та М. Кононець зазначають, що «... знання та інформацію держава використовує в якості власного економічного ресурсу в інноваційній діяльності, підвищуючи конкурентоспроможність своїх організацій у будь-якій точці світу. Все